

Nyíri Attila

Kapcsolatok

„Megtéveszt bennünket
az igazság látszata”
Horatius

A bíróság tevékenysége
(rapszódia)

Régen

*A vád szavakba öntött bizonyíték,
az ítélet a hibák kiegyenlítése,
a felmentés tetté vált védelem.*

Manapság

*A vád a büntett elítélésére való ésszerű javaslat,
az ítélet felmentésre való törekvés a tények mellőzésével,
a felmentés végszó társadalmi összefonódás alapján.*

Filatorigát, 2013. január 18.

„A férfi, bármily büszke is szegény
ki nem fog a nők eszén”

Tirso de Molina

A drágakő

*Elégni a szerelemben,
'melynek lángja égig ér;
Az elhamvasztó pillanat
érdemes a halálért.*

*Ily' szerelem igen ritka,
vágynak is rá jó sokan;
Melegfényű gyöngy, amelyet
keresnek már hosszasan.*

*Vad, végzetes szevedély az,
forróság és sarki fagy;
Csend, amelyben megsüketülsz,
s vihar, 'melynek része vagy.*

*Mi kell a nagy szerelemhez?
kell ugyebár a két nem;
Alkalom, 'mely előtted áll,
és... és... végül egy igen.*

Budapest, 2007. szeptember 4.

*Sok okos ember igyekezett már
ostobán igazolni a szerelmet*

A gyengeség nem erény

*A szerelem jelenben él,
a féltékenység múltban is.*

*A megbánás lehet hamis,
ha a számonkérés a cél.*

Égeraracs, 2004. szeptember 24.

*„Vannak talányok, amelyeket meg kell oldani
és vannak, amelyek maguktól megoldódnak”*

J. W. Goethe

A húsevő balladája

*Kamrájában hússok lógtak
Felakasztva szegeken,
Különféle fajták, részek,
Nevüket sem ismerem.
„Történetét elmondani
Adj most erőt, Istenem,
Adjad hozzá énekem!”*

*Úgy élt köztünk, mint mindenki,
Egyszerűen, csendesen,
Munkahelyén napi dolgát
Ellátta ő lelkesen.
Míg egyszer csak, hogy mi történt,
„Ki tudja azt, Istenem!”
Talán egyszer felfedem.*

*'Mikor átjött, elmesélte,
Miként érte sérelem:
Hogy a hússok, melyek csüngtek
Különböző részeken,
Közrefogták, szorongatták,
„Ne hagyd el őt, Istenem!”
S elkapta a félelem.*

*Az alakjuk szörnyűséges,
Utálatos, fénytelen,
Körülvéve ott tolongtak,
S mert elfutni képtelen:
Összetörve, megigézve
Ott állt köztük, Istenem,
Szinte látta két szemem.*

Úgy érezte, hideg árad,
Vak erő, 'mely névtelen,
Pedig nem hiszem, hogy gyáva,
Még csak nem is védtelen.
Iszonyú volt a jelenés,
Gyenge a test, Istenem,
S az akarat sem végtelen.

Mételyezett lett a nappal,
Éjszakáit éberén
Töltötte el nagy haraggal,
Hogy így élni kénytelen.
Fürkészte a múltat s jövőt,
„Melyet te látsz, Istenem,
Egyedül – megengedem.”

A dermesztő pillanatok
Megingetták hitében,
Táncoltak a húsfalatok
Körben, ő volt középén.
Súlyos teher, lelki kényszer
Erőt vett, ó Istenem,
A megriadt emberen.

Alaktalanná lett ekkor
Számára a sejtelem,
Rémület vált benne úrrá
Túl a józan érzeten.
Irtóztató borzadály az,
Megannyiszor, Istenem,
'Mely reá vár éjjeken.

Láthatatlan kusza dolgok,
Hasadékok sötéten,
Fantasztikus látomások,
'Melyet átélt, úgy érzem.
Rettenetes gonosz lélek
Gúnyolódik, Istenem,
S ellene nincs védelem.

Jelenések ismétlődtek
Az éjszakák fényében,
Bátorságát, hogy feladta,
Teljességgel megértem.
„Szörnyű, súlyos büntetését
'Melyet rászabsz, Istenem,
Ne viselje tévesen.”

Teste-lelke összetörött,
Az élete szertelen,
Tanácsot kért és kapott is
Valakitől kegyesen.
„A tanácsot, hogy ki adta,
Csak te tudod, Istenem,
Te látsz át a lelkeken.”

„A kísértés eltűnik majd,
Visszaáll a régi rend,
Hogyha a húsevés terén
Nem leszel oly szertelen.
Mértékkal élj a jövőben
S ne csak azt mondd: Istenem,
Hanem azt, hogy megteszem!”

Kispest, 1997. február 22.

„A férfi mindent tud,
a nő mindent jobban tud”
Ismeretlen szerző

A lányok talányok

*Tudom, hogy a lányok
bizony nagy talányok,
Mivelhogy a lányok
földi boszorkányok,
Talán az arányok
nem mindig szokványok,
Pedig nem parányok
már ezek a lányok,
Inkább a hiányok,
'mit pótolnak a lányok,*

Budapest, 1996. január 14.

*A házasság olyan szerződés, amelynek
csak a borítóját ismerjük*

*A legjobb házasság
(velőské)*

Jó házasság igen ritka.

*Elárulom most magamtól
azt, hogy ennek mi a titka.*

Nem csinálok ebből ügyet:

*Legjobb az a házasság, 'hol
az asszony vak, a férj süket.*

Kispest, 2000. április 12.

*Az ember a világban egész,
csak a fejlődése biztosított*

A másik én

*Mindenkiben több én lakik;
egy csavargó és egy úr.
A lényeg csak az egyenleg,
'mit örökké egybegyúr.*

*Az élet, 'melyet élni kell,
ilyen-olyan, többféle;
Mert végletek egyesülnek
a legnagyobb mértékben.*

*A természet ellentétes,
de összeolvasztható.
Tudom azt, hogy ez is játék,
csak hogy nagyon is való.*

*Az ellentét vonzza egymást,
mint mágnes a másikát;
Csak ösztönünk az óvatos
kijavítva sok hibát.*

*A sors lehet jó vagy gonosz,
de vezet – bármi áron.
Olyan ez, mint egy nagy kaland,
vagy egy szép..., csalfa álom.*

*Nos, az ember furcsa szerzet:
mindig mást és mást keres.
'Mi közel van, az sosem jó,
messzebb van az érdekes.*

*A két én közt átmenet van,
és van benne isteni;
Csak az a baj, hogy ezt a bőrt
felvenni még nem meri.*

Égeraracsa, 1999. július 4.

„Csóknál átadásra kerül: 9 mg víz,
0,71 mg zsiradék, 0,54 mg ásványi só,
0,18 mg szénhidrát és 250 ezer baktérium”

Ismeretlen szerző

Ajk az ajkon

Csóknál a test érintkezik.

És a lélek? Az közvetít.

Kispest, 1999. március 9.

*Az egyensúly érdekében a kényelem
árát másoknak kell megfizetni*

Akarat nélkül

*Él közöttünk olyan alak,
'kinek az a nagy hibája,
hogy az eszét már semmire,
de semmire sem használja.*

*Más mondja meg, mit is tegyen,
nincs önálló gondolata;
Tartalmatlan életet él
tétovázva a pipogya.*

Kispest, 2002. november 26.

„A szót lehet csavargatni, de
a tett érbeöntött valóság”
ifj. Hegedűs Sándor

Ami mögötte van

*Ha megismeresz bárkit,
szóra ne adj semmit!
A lafatyoló szó
csupán arra való
Az embernek – már rég – ,
hogy mögé elbújják,*

*Társalgása szokás,
ékes és cikornyós.
Am szó nincs, csak tett van
jóban-rosszban, bajban.
Az beszél, mert lénye,
hibája s erénye.*

*Az életben bárki
képes szerepelni.
Egésze torzult ott,
'mikor máshoz fogott.
Hiúsága hajtja:
ez Achilles-sarka.*

*Mi ellene a vád?
csak képzelem magát.
Piciny pont az ember,
kicsinyes és nem mer
Az lenni már – aki
éltében valaki!*

Kispest, 2003. január 19.

*„Az a szentek törvénye, hogy csak
a csúnyát eresztik maguk közé”*

Móra

Ami szép

*Fiatal korban lobogtam érte,
szeretóm volt mind, ami szép.
Bár azt éntőlem senki sem kérte,
de változott mára a kép.
Hogy mi is történt a széppel végül? :
elvettem azt feleségül.*

Kispest, 1998. december 26.

„Az anyából lesz a jó anyós,
a szülőből a rossz”

Zágon István

Anyám emlékére

*Figyelted utamat,
Tervezted sorsomat:
Mögöttem álltál.*

*Tudtad, hogy igazat
Mondtam vagy hamisat:
Úgy belém láttál.*

*Testben vagy lélekben
Fájdalmat éreztem:
Megvigasztaltál.*

*Későn vagy jó korán
Jöttem meg délután:
Örökké vártál.*

*Nem tudtam, mit – hogyan,
Tétován topogtam:
Tanácsot adtál.*

*Feküdtem ágyamban
Betegen, lázasan:
Meggyógyítottál.*

*Kapaszkodnám egyre,
Nincs, ki ölbe venne:
Magamra hagytál.*

*Még lenne kérdésem,
Nincs kinek feltennem:
Már elhallgattál.*

*Tudom, hogy megérted,
Mit tennék meg érted:
Hogy bennem lakjál.*

*Becsukom szememet,
Vezess hát engemet:
Helyettem láss!*

Kispest, 1996. március 14.

*„Csak az idealista hiszi, hogy
mindenkinek az a fontos, ami neki az”
Brontë Sarolta*

Asszonykám álma

*Elromlott az álomlátás:
Képe nem volt, csak halk hangja,
Amivel egy másik világ
Üzenetét tolmácsolta.*

*Érthetően közölte, hogy
Vele született meg újra
– Amikor a világra jött –
A boldogság kék madara.*

*Számomra ez nem volt újság,
Ám a hitem csak nőtt végül.
Nem véletlen őrzöm féltve,
És vettem őt feleségül.*

Égeraracs, 2001. szeptember 25.

Az élet virága

*Élet tüze a gyerek,
ki nem oltható láng.
Nemzedékek adták át
kincsként, így maradt ránk.*

*Ahogy' a mag folytatás,
óvjuk nemhiába.
Hasonlóan a gyerek
az élet virága.*

Égeraracs, 2002. október 16.

„Ott van a zúgó erdőkhöz –

Beírva az arcedőkhöz”

Tóth Kálmán

Ballada apám halálára

„József, 'ki hősként elesett a harcban,
Sándor, a vásznat rég nem árulod,
s te István, aki azt, ami elmaradt,
befejezni többé már nem tudod.
Margit! Imre! 'kik nem éltek a mában,
figyeljetek rám! ti öt jóbarát,
a Duna-parti Pesten egy vasárnap,
mint hű keresztény, halt meg jó apánk.
Ti, fenn, a mennyben, intsetek feléje!
ha majd felér a Hősök sugarán,
fogadja őt a szférák halk zenéje,
s legyetek vele az est csillagán.”
Átkelve a dombokon, a hegyháton,
bejárt erdőt-mezőt s a völgyeket,
„Utad végére értél, Nyíri János:
ölelje át az Úr a lelkedet!”

Derűsen, kezében kis palántával,
járta a kerti utakat gyalog,
mint ősz király a flamand bibliában,
'ki népe közt meghűtten andalog.
Am estefelé, ha már az alkonyat
pírban állt a diósdí domb fölött,
a munkájából lassan bandukolva,
elhagyta a hát a háta mögött.
Teraszán ülve maga elé nézett,
'míg csaknem a vállára ült a Hold,
terveiről mesélt, múltat idézett,
s rég elfelejtett nótákat dúdolt.
Így járta hűs teleken, izzó nyáron
az utcákat s a kicsiny kerteket,
„Utad végére értél, Nyíri János:
ölelje át az Úr a lelkedet!”

Hány estén mesélt minekünk, valóban
nem élt e földön nála jobb apa,
hegyek és várak dőlhetek halomba,
de az apánk nem hajolt meg soha.
S ha olykor a szemére fátyol tévedt,
mert az álmait meg sem értették,
bezárta magába a büszkeséget,
mert más volt ő, mint ahogy' képzeltek.
Szeptembertájt szerszámokkal kezében
vidáman járt-kelt munkája után,
szőlőtőkéi dús rengetegében
gyöngyök fakadtak két keze nyomán.
Így élt ő eddig hetvenkilenc nyáron,
s így élt meg végül nyolcvan zord telet,
„Utad végére értél, Nyíri János:
ölelje át az Úr a lelkedet!”

Midőn legutóbb láttuk, péntek este,
ott ment a diósdí dombokon át,
árnyéka az egész kertet befedte,
s vállain vitte élete súlyát.
Ki tudja, mely' úton, hová kanyargott,
deres fején ezüstöt vert a Hold,
'mikor újra kerestük estharangkor,
csak a Semmi sejtette merre volt.
Suhanva jött a Végzet a lombokon,
többen is látták éjszínű lovát,
amint sötét leplében éjfél tájon
vágatott szóltanul Diósdon át.
Sarkantyúja látszott a csizmaszáron,
s közben egy furcsa nótát pengetett,
„Utad végére értél, Nyíri János:
ölelje át az Úr a lelkedet!”

*Kertjében hiába kutatják ma már
az ösvényen, a kis fenyők mögött,
hófehér lett a sivárrá vált határ,
'hol tejszerűen hömpölygött a köd.
Hajnalban, 'mikor a varjak a fákra
úgy ültek sorba, mint a hangjegyek,
akkor találtunk csak rá jó apánkra
a kórházi ágyban, párnák felett.
Arcán sápadtság, néma vonásokkal,
szép volt, amilyen csak egy szent lehet,
akik ismerték mind elcsodálkoztak
a búcsúszón: – Békével elmehet!
Dél előtt mentünk érte mi, barátok,
siratva őt a rögs hant felett,
„Utad végére értél, Nyíri János:
ölelje át az Úr a lelkedet!”*

*„József, 'ki hősként elestél a harcban,
Sándor, a vásznat rég nem árulod,
s te István, aki azt, ami elmaradt,
befejezni többé már nem tudod.
Margit! Imre! ha megy, együtt legyetek!
és vigyázva várjátok őt nagyon,
hogy találkozhatték – ott, fenn – veletek,
Diósd felett, az esti csillagon.”
Fogadják őt jól ott, túl a felhőkön:
a kertművészet bölcs tanára volt,
dolgozhat tovább az égi mezőkön,
'melyhez örök lámpás immár a Hold.
„Testvéreid ott, 'hol angyalhad szálldos,
örök nektárt ürítsenek Veled,
Utad végére értél, Nyíri János:
ölelje át az Úr a lelkedet!”*

Kispest, 1985. kikelet havában

*Az igaz baráti kötelék:
széttéphetetlen inda*

Barátság

*A barátság ritka dolog:
hódolok,
Az alapja, ahogy tudom:
bizalom.
Jellemzője az, hogy legyen:
önzetlen.
Amit nyújthat, az nem fonák:
biztonság.
Csak jóleső érzést okoz:
ez fontos.
Ez az érzés, ha kölcsönös:
örökös.
Kell a barát, megértő társ:
'kire vársz.
Hibáiddal együtt szeret:
tégedet.
Bárhová mész, ő elkísér:
sokat ér.
De hogyha kell, egyedül hagy:
magad vagy.
Számíthatsz rá, ha nincs veled:
eléred.
Nem az fontos, mit tesz, hogyan:
hanem van!*

Égeraracs, 1997. május 12.

A szeretet nehezen legyőzhető elfogultság

Bennem a szeretet

(velőské)

A szeretet számomra: van.

Senki sem tudja, honnan jött,

így megmagyarázhatatlan.

Tudom, hogy mindig szeretném.

Érzem, hogyan szeretem őt,

s azért szeretem, mert enyém.

Kispest, 1996. február 4.

*„A legcsodálatosabb nő, akivel
valaha is találkoztunk mindig
az, akivel éppen szakítottunk”*

Renard Gyula

Búcsúzó

*Itt a kosár, ott a kas,
engem te ne csalogass!
Mert ha éppen nem tudnád:
hamis minden porcikád.*

*Azt az egyet megmondom:
csalfa lány vagy, galambom.
Ígérsz fűt-fát, hitegetsz,
közben – tudom – mást szeretsz.*

*Hiába is üzensz, vársz,
velem ugyan pórul jársz.
Nem járok már utánad:
kerülöm az utcádat.*

Égeraracs, 1999. szeptember 23.

*Az élet olyan per, amelyben
már megszületett az ítélet*

Csak ennyi ?

Alsunk és felkelünk,

sírunk és nevetünk,

Mondunk és hallgatunk,

írunk és olvasunk,

Kérdünk és felelünk,

veszünk és cipelünk,

Állunk és ugrálunk,

játszunk és úszkálunk,

Megyünk és maradunk,

élünk és meghalunk,

Égeraracs, 1996. szeptember 5.

*A hála adósság,
a szerelem adomány*

Csak Hozzád

*Illanó illatok lengén hajladoztak
a fenyvesben telten,
Sokszínű szivárvány szőtt körük hidat,
'mikor hozzád mentem.*

*Smaragdzöld pázsitra ráfeküdt az árnyék,
ezernyi hang dalolt;
Meglövedt aranyként állt fölöttem a nap,
színek pompája tolt.*

*Távoli virágok a lágy fuvallatban
meghajoltak lágyan,
Letépní szirmukat – lábad elé szórva –
ittasultan vágytam.*

*A lelkem legmélyén beszédes lett a vágy,
szüntelen kolompolt;
Reményről énekelt a nyugati szellő,
és vibrált minden folt.*

*Ebben a szépségben benne így volt minden:
a kezdet és a vég;
Kis örökmécses lett ez az út tehozád,
amely szívemben ég.*

Égeraracs, 2001. november 3.

*Hallja meg az egész utca:
rosszkedvemet vágom sutba*

Csak neki szól

Itt a tavasz, nem nagy ügy,

Utcán felharsan a fütty.

Nem a rigó, hanem más,

Siending: „Tavaszi zsongás”.

Égeraracsa, 2004. augusztus 7.

*A régi római birodalomban
a tűzhelyet az istenek óvták*

Családi tűzhely

*Fogalommá lett az otthon,
sok-sok tűzhely melege;
Valóságos jelképpé vált:
összetartozás jele.*

*Barátságos, régi konyhák,
ahol a tűz ropogott
A fülnek is kellemesen
fejezve be a napot.*

*Háziasszony sürgött-forgott,
ételét nem érte vád;
Melegedő kis családja
élvezte az illatát.*

*Szíves szóval megköszönték,
amit az asztalra tett;
Körülötte hálás szemmel
gomolygott a szeretet.*

*Manapság már nem melegít:
a megértés lett kevés;
A távolság miatt egyre
több a távérinkezés.*

*A tűzhelyet már kidobták,
ami maradt, csak a hit;
Ahol este együtt vannak;
ott a lélek melegít.*

Égeraracs, 2004. május 16.

*„A női száj olyan, mint egy kis piros
pecsét, bacilusokkal teli üvegen”*

Pitigrilli

Csók

*A nagy dolog életemben
olyan, mint egy álom,
Hogyan puha szádat csendben
csukott szemmel zárom.*

Kispest, 1996. december 15.

„Van, aki egész életében nem képes
felfogni azt, amit tanulmányoz ”
B. Hofman

csitri
Egy *panaszai*
kamasz

*Az indok én vagyok: „jó az a gyerekek!”
Képeznek, akarnak – szüleim szeretnek,*

*Ha ők nem lehettek, legyek akkor majd én;
Megmutathatom azt zene, sport, nyelv terén.*

*Lehetőségem van, kibontakozhatom;
Hogy nincs – tizenkettő egy tucat – bajom.*

*Sok-sok tudomány van, és mind érintkezik;
Kell széles látókör, ezt adja mindegyik,*

*Azt hiszem, nem tudják, hogy mit szeretnének;
Ha olyanná válnám..., hát megrémülnének,*

*A lelkem tiszta lap, bármi rávéshető;
De hisz gyerek vagyok; kell a szabadidő!*

Égeraracsa, 1999. május 5.

*Ismétlem szépen, ismétlem vadul:
ha a szívemet megütik, sajdul*

Egy lányos anya panasza

*Képzeld, a lány mit merészelt!
Odamenni csak nem szégyellt.
Odavan oly' nagyon érte,
Még a kezét is megkérte.
Elment hozzá, mert el kellett,
S úgy lehet, hogy nekikezdett:
„Házasodjál, ha meg akarsz,
Végy el engem, ha el akarsz!”
Ilyen szégyent nem értem még,
Nincs és nem lesz erre mentség!*

Kispest, 2004. április 15.

*„Haragos asszony, sűrű füst, lyukas tál;
ez a három mind ártalmas a háznál”
népi mondóka*

Egy szó elég ?

*Bár létezik szerelmi láng,
'mely lohad, ha valami bánt.
A szívemen lehet egy pánt,
'melyet egy szó már görcsbe ránt.*

Kispest, 1997. március 9.

„A férfi csak szerelmes, de nem szeret”

Capuana Lajos

Egyetlenem

(velőské)

Mondod, te vagy az egyetlen:

A valót feltárom bátran,

bármennyire is kegyetlen.

Gondolom a tényt megérted:

Élünk még ötmilliárdan,

tehát mennyi az esélyed?

Égeraracs, 1996. július 29.

Elégtétel

*Sokszor írtam le a betűt
kicsi és nagy alakban,
De sohasem gondoltam azt,
mást jelenthet, 'mit tudtam.
Meglépetést tartogatott
– belátom – számomra is,
Lóvá is tett nagy huncutul:
becsapott a kis hamis.
Ez a betű az **M** betű,
legyen nagy vagy bármilyen;
Amit jelent, az megkapó,
mert te vagy: **egyetlenem** !*

Kispest, 2000. március 23.

*Minden lánc csak olyan erős,
mint a leggyengébb láncszem*

Elfogulatlanul

*Dalolom az ifjú szerelmét,
Szemeim nemes tűzben égnek;
A kötelékeket tépem szét,
S nem tántoríthatnak a vének.*

*Eragadva száll a képzeletem,
Hulljék minden bilincs a sárba;
Egyedül az öröm van velem:
Így leszek az élet királya!*

Svábhegy, 2009. február 17.

*Az álszent megtiltja az ifjúságnak
mindazt, amit fiatal korában elkövetett*

Első szerelmem

*Megláttam egy vég kartont,
lány volt belesavarva;
Egyszerre két balkezem nőtt,
szám a nevét hadarta.*

*Szeplős volt, mint pulykatozás,
szemüveges, nyuziga;
A szerelem széppé tette,
legalábbis számomra.*

*Loholtam – mint pulikutya – ,
hogy láthassam, utána;
Verset írtam és faragtam
szíveket a bükkfákra.*

*Zsebpénzemet elköltöttem
sok-sok színes újságra,
Mert színészek arcképeit
vágтам ki a számára.*

*A moziban kezét fogtam,
fülemben dobolt a vér;
Hordtam volna Gellérthegyet,
ha ott ő arra megkér.*

*Hanyagoltam a tanulást,
'melyről apám értesült;
Fogta magát, elfenekelt,
s lobogásom így kihűlt.*

Égeraracs, 1998. május 16.

„Fülemben csendül egy nóta még,
Itt szunnyadt már a szívemben rég”
Rákóczi megtérése

Elszakíthatatlan szálak

*Lelkemben zeng
már régóta
a gyönyörű
magyar nóta.*

*Néha duhaj,
máskor édes,
s van, amikor
bús-keserves.*

*Dalolt anyám
bölcsőm felett,
s énekelve
gyúrt kenyeret.*

*Munka közben
a cselédek
szép szájáról
szállt az ének.*

*A magyar nép
így álmodik,
ez kísér el
a síromig.*

Égeraracs, 2004. szeptember 8.

*Egy idő után már a húsba vág
a tudatalatti szomorúság*

Emberkerülő

*Van olyan ember is – elhiheted! –,
Velünk él, mégis számkivetett.
Elüt másoktól, mint nyártól a tél,
Önmaga teremtett világban él.
Idegen számára az életünk,
Emiatt a teste van csak velünk,
Magányban tölti az éjszakáit,
Belülről eszméje átvilágít.
Sétafikál köztünk remeteként,
Őszintén sajnálom szívből szegényt!*

Égeraracs, 2005. június 16.

*„Harcsa, csuka, ponty, kecsege,
aki búsul, nincsen esze”
bölcс megállapítás*

Emlékeztető

Ki-ki, akit szeret,

bizony arra nevet.

Hiszed, vagy nem hiszed,

így vagyok – lám – veled!

Égeraracsa, 2002. október 19.

*Változások miatt homályba hullt,
és így lett legnagyobb titok a múlt*

Erős vagy elviselni ?

*Őrizd meg a titkodat, senkinek ne fedd azt fel,
Nem leendsz az ura már, ha megosztod bárkivel.
Ha elmondod mégis, mert súlyossá vált a terhed,
Kívánhatod-e mástól, hogy megőrizze neked?*

Égeraracs, 2003. augusztus 31.

*„Nem dolgozik, csak a to'pot nyergeli”
(üldögél a küszöbön)*

zalai népi kifejezés

Érzelmi beszűkülés

*Nagyon nagy úr az idő,
Egyedül vagy: szétfolyjik,
Csak társaság rögzíti
Jelenben egy ideig.*

*Benne biztos mérföldkő:
Pillanatnyi esemény.
Emlék a múlt, s a jövő
Evez a jelen vizén.*

*Kapcsolat hiányában
Az árnyalatlan tények,
Túnt emlék a szókinccsem,
S lám, már nem füttyürészek.*

Kispest, 2006. március 2.

*Évés, ivás oly' kevés,
ha nincs jókedv, nevetés*

Fehér abrosz mellett

*Úgy esik jól igazán az étel,
ha többen ülnek az asztalnál;
S ott születik igazi vidámság,
ahol nemcsak a szó muzsikál.*

Égeraracs, 2003. október 1.

„Az öröm az örömek közt
Csak annyi lehessen,
Hogy az édes a keservtől
Még jobb ízt vehessen”

Vörösmarty

Feleségem születésnapjára

*Első rész a házasságban
a méz: a tiszta öröm,
És hogy fény vagy életemben,
azt ezúttal köszönöm.*

*A második – nagyon sokszor –
a búbánat: az öröm,
Azt kívánom, el ne jussunk
odáig, mert gyűlölöm!*

*Rajtunk áll, hogy a lobogás,
a lángoló szenvedély,
Parázs formájában izték
akkor is, ha jön a tél.*

Égeraracs, 2000. szeptember 2.

*Valakit keres az ember,
akivel kiegészül eggyé*

Felismertem

*Megláttam és felismertem
Azon nyomban, tüstént, menten:
Fészket raknál itt benn – bennem – ,
Időtlenül a szívemben.*

*Keressen csak, aki akar,
Tükörképet gyorsan, hamar.
Úgy vagyok már én csak veled:
Légy Te lelkem másik fele!*

Égeraracsa, 1999. június 4.

*„A nő erkölcséért nagyon
sokszor a férfi a felelős”
Vaszary Gábor*

Férfititok

*Vannak titkok, 'melyet egy nő
soha meg nem tudhat,
Ez a férfitársaimnak
használható adat:
Azt, hogy lehet sportot űzni
– szemet talált vak tyúk –
Nappal, többször és mással is,
jó, ha csak mi tudjuk.*

Égeraracs, 2002. augusztus 26.

*A mesék színes fonalát
szivárványból fonjad!*

Gondúzó

*Gyermekedet öledbe vond,
akkor is, ha körülvesz gond.
Karodat a vállára fond,
és mesédet fülébe mondd!*

Égeraracs, 1996. augusztus 8.

*Híába kellene valami más,
marad az udvarias társalgás*

Hangulattalanul

*Borús égnél mindhiába
nézek rá a nőre,
„Hja, kedvesem, napnyugta van:
vágy fulladt esőbe.”*

Kispest, 2004. november 26.

*„Mint a madár a fészkére,
Szomjú vándor hívős erre,
Mint a gyermek anyáölbé,
Vágyom én e nyájas körbe”*

Arany

Hatalmadban

*Ha te nem te voltál volna,
S én sem voltam volna soha én;
Akkor most nem volhatnánk mi,
Kallódnám a világ peremén.*

*Egy különös sugallatra
Megláttam a belső fényedet,
Egyedülvalóságomat
Csillogás vont a be – létezett.*

*Ekkor – fénykoszorúban –
Életre kelt bennem a lélek,
Szöveg nélküli zenében
Azóta más lettem, már élek.*

Kispest, 2002. december 24.

*Van, 'hol bűn, és van, 'hol erény
arcokon az isteni fény*

Hihetetlen ismétlődés

Akkor ismertem meg a vér szavát,

Rágondolni annyi év után is csak szívdobogva merek;

Átéltém a teremtés izgalmát,

Amikor rámnézett egy icipici ráncosarcú gyerek,

Miskolc, 2003. február 6.

„Minden ember a terhünk,
amíg nincs rá szükségünk”
népi mondóka

Hogyan választ a nő ?

(velőské)

Tudom, a nők választanak.

Némely nő mikor választ

egy szeretőt önmagának;

Azt, hogy milyen, azt nem bánja.

Csak arra ad azzal választ,

hogy a többi hogyan látja.

Égeraracs, 1999. augusztus 23.

„– Ön nem ismeri a női nemet!
– Valóban, én csak a női igent ismerem!”
Karinthy Frigyes

Hol a közös ?

*Van valami, 'mit nem értek,
Egy faj, két test és két lélek;
Akkor mégis hogyan lehet:
Nem értjük a másik felet.*

*Élni csakis együtt tudunk,
Azért is, mert egy a vágyunk;
Az elvárás tán, amely más,
És más a munkamegosztás.*

*Látásunk is különbözik;
Széleskörű s cső- a másik;
A beszédünk is eltérő:
Fecsegő és célratörő.*

*Az érzelem vagy kapcsolat,
Vagy hatalmi vágy, amely fiat;
Tájékozódásunk is más:
Korlátozott itt, s ott vadász.*

*Egyik fél a házasságban
Teljességgel magát adja,
Valamit a másik is ad:
Függetlenség az áldozat.*

*Itt a szó érv és logika,
Ám érzésre már nem futja;
Ott nagyobb úr az érzelem.
Hol a közös? Érthetetlen!*

Kispest, 2000. december 22.

*Az álmokat, amelyeket sok-sok ember kerget,
utólélni – bármily' gyors vagy – semmiképp' sem lehet*

Hová lettél, anyám ?

*Asztalon áll a méz,
kolbász, tea, kenyér,
Anyám csak néz, csak néz,
az arca hófehér.*

*Friss a sajt, a tojás,
lekvár mellett a vaj,
Valahogy mégis más,
nem olyan, mint tavaly.*

*A csészébe végül
kitöltöm a teát,
Mesélem hang nélkül
a sorsom ideát.*

*Vágom a kenyeret,
rákenem a vajat,
Közös az eredet
s bennem a mozdulat.*

*Elcsitul az élet,
üres már az asztal,
De tört lelkem éled,
tele van vigasszal.*

*Hamvad a tűz, nem ég,
a percet nyújtánám,
Tartóztatom: ne még,
maradj velem, anyám!*

*Tűnik szobám falán,
felriadok én is:
Álom volt ez talán,
vagy megtörtént mégis?*

Égeraracs, 1996. szeptember 6.

*„Aki Szent György napkor
cirkot nem ültet,
Az biz' Szent Mihálykor
seprűt nem köthet”*

népi regula

Ismerős ?

*Fiatalnak ágy az élet,
öregnek az asztal;
Középkornál ez a kettő
bárkit megvigasztal.*

*Néma az ágy: minek beszéd?
csak asztalnál van dal;
Idősödve jössz rá arra,
hogy' álltok szavakkal.*

Kispest, 2003. január 11.

„Nincs jogom elszakítani a köteléket, amellyel
felsőbb hatalmak kötötték össze minket”

Tolsztoj Léo

Isten tenyerén

*Feleségem büszke asszony,
büszke arra, hogy ő nő.
Hajlékony és szilárd nagyon,
biztos támasz: alapkö.*

*Férfihez ment feleségül,
úgy törődik énvelem.
Ezért aztán nem lett végül
színjáték az életem.*

*Becsüli a férfit bennem,
az életem így lett jó.
Soha nem lesz énbőlőlem
öregecske csecsszopó.*

*Együtt járjuk be az utat,
vállvetve jön a minden.
Közös öröm mindig akad,
s megsegít majd az Isten.*

Kispest, 2006. január 7.

„Nyáron meg sem nézem,
ölelgetem télen”
népi mondóka

Jó, ha egyenletes

*Hadd legyek hát én a kályha,
'melyet karoddal ölelsz!
Elkerül így majd a nátha,
s énhozzám állsz csak közel.*

*Hadd nyújtsak hát e hidegben,
'mely körülvesz, meleget!
Nem vagy nekem, te, idegen,
így adhatok eleget.*

*Paraszamra nem kell tenni,
végig izzik majd talán.
Nálam meg tudsz melegedni,
hidd el, kicsi asszonykám!*

Suhl, 1997. november 9.

*A férfi boldogsága: akarok,
a nő boldogsága: akar*

Kacagj hát !

*Szeress, rózsám, nagyon szeress!
Ha nem szeretsz, ne hitegess!
Ne csalódjam, mert a bánat
Elemészthet teutánad.*

*Vidámság kell, haragvás nem,
Kacagj mindig, szép kedvesem!
Erre bizony nagy okom van:
Így élhetünk csak boldogan.*

Égeraracs, 1999. augusztus 9.

*„Az egyedülvalóságnaK
hosszú az árnyéka”*

Gárdonyi

Kesergő

*Se apám, se anyám
ezen a világon,
Lógok, mint pitykegomb
hosszú cérnaszálon.*

*Annak sincs semmije,
akit majd elveszek;
Amerre a nap süt,
vele arra megyek.*

*Pántlikát is csinál
Úr a boldogságból,
Két szerető szívet
összefűz magától.*

*Kérdem a jóistent
fenn, a magas égbe',
Mondja meg, az árvát
minek hozta létre?*

Kispest, 2002. január 7.

*Ami létezik, az van
a dolgok valójában,
A több, az egyre nézve,
annak kiterjesztése*

Kirukkoltam

*Sohasem én,
sohasem te.
Mindig a mi
jár eszembe.*

*Elmarad én,
elmarad te.
Fejedelmi
a többese.*

*Egy személy én,
egy személy te.
Végül két lét
olvad Egy -be.*

Kispest, 2003. április 15.

*„Amíg valamiről nincs bebizonyítva,
hogy nem létezik, addig lehetséges”
Köznapi közhely*

Közeleg

*Energiahalmaz volt a kezdet,
'melyből született a lélek,
A körforgás ma is él, amelyet
ezennel itt felidézek,*

*A lélek választ magának szülőit
itt, a Földön, ahol élünk;
Végül visszaszáll majd a többihez,
ha a földbe visszatérünk,*

*Meghatározott lett a lélekszám,
amely adja az Egységet;
És a lélek szabadon választhat
bármely künket: engem, téged.*

*A történelmi idők kezdetén
szerény volt a népességszám,
Ezért a megszületendő lélek
többet időzött halmazán.*

*Sebesebben fordul már a lélek,
– a Föld népe naponta nő –
Egyre hamarabb jön a világra,
s figyelmeztet: Itt az idő!*

Égeraracs, 1998. szeptember 14.

Lányomnak

Nagy találkozások érnek csak valamit,
'mikor egyszerre nyúl két kéz egymás felé;
Mert a sors színpadán mindenki alakít,
és kellő derűvel néz jövője elé.

Az élet útvesztő: sűrű is, sötét is,
de létezik benne egy arany középút;
Olyan valaki kell az embernek mégis,
'kivel tüskék között a rózsáig eljut.

Lehet egyedüli példány önmagában,
de akit megszeret, számára egyetlen;
Úgy hisz majd benne, mint egyszeri csodában,
'melyet elveszteni elviselhetetlen.

Bizonyított az is: pótolható minden,
de érzem és tudom: az élő nem halott;
Aki helyére áll – bár hiánya nincsen –
nem tölti be az űrt, amelyet otthagzott.

Mindennek célja van és egyben értelme,
'mit tudni kell! az út vezessen bárhova;
Felülemelkedni a bölcsek érdeme,
csak az ember hal meg, a szeretet soha.

Égeraracs, 1997. május 8.

*„Csak az üres és sivár lélek
folyamodik a rágalom fegyveréhez”
Eötvös Károly*

Megkönnyebbülhetnénk

*Tartozom egy vallomással,
így tartozik más is;
Helyette miért hallgatunk,
és gyötrődünk máris?*

Kispest, 2004. december 10.

„A test tehetetlensége mindenütt állandó”

Öveges József

Meglepő ?

*Minden mozog, alakul:
keringenek vagy épp' állnak,
Ugyanakkor ellenáll
testtömeg a változásnak.*

*Mily' erővel vonzódik
egyikéhez a másik test?
Alig-alig mérhető
saját tömegéhez képest.*

*Vonzalom egy másik testhez
nem feltűnő gondolat,
Férfi és nő esetében
nem is új a Nap alatt.*

Kispest, 2001. április 7.

„Akad ember, aki a lelkiismeretet csupán
zavaró körülménynek tekinti”

Maszkov Vladimir

Méltatlankodás

*Azt hitte, hogy béke honol,
ha mint inas lótfut, lohol.
Takarít is, nemcsak koszol,
szőnyeget ver, ruhát porol.
Felszolgálva úgy gyakorol,
de elfogyott az alkohol.
Az úr ezért majd mást okol,
zsörtölődik, vádat kohol.
Csoda, ha az inas orrol?
és érthető, hogyha torol.
Kívánva azt, amit sorol:
„vigyen ördög, tartson pokol!”*

Égeraracsa, 1999. június 15.

*Elkísér az úton téged:
rossz játékhoz vágj jó képet*

Mélyponton

*Ha szavából eltűnik az értelem,
felmerül a kérdés: mi lesz énvelem?*

*Ha az élet fájdalma sír belőle:
a bor az emlékezet temetője.*

Égeraracs, 2011. augusztus 16.

*Addig van csak rajongás,
amíg tart a ragyogás*

Mérlegen

*Sok barátot számlálhatsz össze
addig, 'míg szerencsés vagy;
Ha felhők jönnek egedre,
ezek nagyrésze elhagy.*

Kispest, 2004. február 6.

„A házasság 3 dologból tevődik össze:

- 1. némi romantika*
- 2. némi ostobaság*
- 3. bizonyos fokú kíváncsiság”*

Martti Larni

Mesébe illő

*Nagy varázslat a házasság,
mert megtanít rá, mi a Mi;
S fűszerrel a fejet, bordát
egy fazékban összefőzi.*

*Felhőkön lép fiú és lány,
égő szívük ne aggasszon!
Duhaj legény papucsra vált,
s meghal a lány, él az asszony.*

Kispest, 2006. november 16.

*„A szerelem érzékiségből és szellemességből,
ézelmekből és fantáziából, önzésből és
odaadásból áll”*

Immermann Károly

Mi a szerelem ?

*A szerelem
sötét verem,
Beragyogom,
hogyha merem.*

*Drágább lett már
az életem,
Mert velem vagy,
egyetlenem.*

*Kettőnknek nincs
lehetetlen,
Mert legyőzi
a szerelem!*

Kispest, 2000. december 6.

*„Kinek milyen kalapja van,
olyannal köszön”
népi bölcsesség*

***Mi vagy nekem ?**
(velőské)*

*Elmondom, bár látod régóta:
Amivé a szíved tesz, az vagy,
de számomra te vagy a nóta.
Ám tudja azt öreg, fiatal:
Az, ami virágnak a harmat,
az a lélek számára a dal.*

Égeraracs, 2000. június 28.

„...és mint a futók, átadják az élet fátklyáit”

Lucretius

Miért, teher Ő ?

*A gyerek ünnepi csodavárás,
Rejtett anyaölből testetöltve nő,
A mélyből gyöngyragyolóban felhozás,
Visszatér újra a tetté vált erő.
Hát miért teher Ő és terhies a nő?*

*Önfeledt egymásba kapaszkodás,
Csontkezű télben a tavaszt ígérő
Csendesült öröm, mint néma fohász,
Kísértő remény, világba éledő.
Hát miért teher Ő és terhies a nő?*

*Áldott állapot, várandós vagy más,
Örök ősi parancs, 'mely már alapkö:
Átadott örökség, gén-folytatás,
Így az újulás biztossá tehető.
Hát miért teher Ő és terhies a nő?*

*Nem mérhető gyönyör az anyaság,
A teremtésben egyedül szereplő
Közös életek, összetartozás,
A hitre épít a sorsát feltevő.
Hát miért teher Ő és terhies a nő?*

*Így a gyermekkori papás-mamás
Csillogó selyemszállal sorsot szövő,
A vágy a jelen, mint múlt folytatás,
És a család szeme fénye: a jövő.
Hát miért teher Ő és terhies a nő?*

Égeraracsa, 1996. szeptember 1.

„Vannak ismeretlenek, akik
csakhamar jobban ismerik
egymást, mint a régi ismerősök”
Capuana Lajos

Mindenki magában hordja...

(a lélektan köréből)

*Az életben ki van osztva a szerep:
Mindenkinél más és más a feladat.
'Mikor valaki melletted elhalad,
Nem biztos, hogy az csak véletlen lehet.*

*Az út során egymásra csodálkozás,
A megdöbbenő másakra ismerés;
Megérteni egy emberöltő kevés,
Mert a sors neked naponta árkot ás.*

*A zűrzavart hiába kerülgeted,
A gondokat belül kell megoldani,
Másképp' ismétlődik a találkozás.*

*Az elvárásnak úgy tehetsz eleget,
Ha számodra az életed polcai
A tökéletesedéshez eljutás.*

Égeraracs, 1996. október 6.

*A kor igényeinek megfelelően
alakítsd a megőrzött hagyományt!*

Napkeletnek

*A japánok – mint testvérek –
megértik a magyarokat;
Távolba vész közös múltunk,
kevés az, 'ki arra kutat.*

*Tisztelettel rég Nihon -nak
nevezik a hazájukat,
Ennek Naphon jelentése
ural-altáj köz-öst mutat.*

Égeraracs. 2002. július 30.

*Enyhe illat, bódító,
hamar tovaillanó*

Néha nyár van...

*Bóbiskolok — táncolt hajad,
és a nyárban megláttalak.*

*Múltba nézek — akkor láttam:
mosoly voltál napsugárban.*

*Ma már tudom — egykor hittem:
még idegen, vagy tán mégsem?*

*Tisztán látom — egymást tényleg
megismertük; ez a lényeg!*

*Felfogom azt — egymásra lelt,
lelked ismert, tested felejt.*

*Bealkonyul — néztél, néztem,
fénnyé váltunk a sötétben.*

*Későre jár — vágy volt létünk;
szivárványtól kölcsönkértünk.*

Tatabánya, 2004. november 13.

„A hála mindig egyik
neme a gyűlöletnek”
Jókai

Nemzedékek – ellentétek

*A nemzedékek között
Ellentét ütközött.
Tompá vagy éles?
Ez mindig volt,
Van és lesz.*

*A fiatalok zsákja
Tanáccsal ellátva:
„Vinni kell, és kész!”
És higgyék el,
Hogy nehéz.*

*Az első sarok után
Ledobják őket sután.
Gödörbe esnek
De kímásznak
– Embernek.*

*Belső tükörbe nézve
Láttam – tetten érten –
Önnönmagamat,
Hogy mit tesz az
Akarat.*

*Szűklátókörű vagyok,
Kispolgári tanok
Lakoznak bennem?
És ellenük
Kell tennem?*

*‘Mikor szülővé váltam,
Értelem szólt mában,
Hang, ‘mely néha csal:
„Mondd! voltál te
Fiatal?”*

Kispest, 1996. december 25.

*Hirdeti a kakas reggeltől napestig,
hogy a kevély ember megaláztatik*

Nővéreimre nézve

*Én vagyok az édesanyám legkedvesebb lánya,
Amikor ezt meghallottam, úgy maradtam állva.
Ha mondta is, úgy gondolom, tréfából mondhatta,
Néném is van, húgom is van velem egy bokorba' .*

*Arra alá, Baranyában, ahol éldegélünk,
Szaladgálunk, nevetgélünk, mert még hajt a vérünk,
Nézem én a legényeket, színes is az álmom,
Lány vagyok még, megtehetem: élem a világom.*

*Valamikor férjhez megyek, elköltözöm innen,
Remélem, hogy – az urammal – megsegít az Isten!
Lesz addigra új asszonynév ebbe' a világba' :
Valakiné Julianna, nem is akad párja!*

Égeraracs, 2004. július 1.

*Egyszerű módszer:
egészséges gyógyszer*

Ölel a szív

E világra az jellemző:

elhagyatva „hallgat a test”.

Hinni sem kell, csak ölelni,

tiszta szívből, hát ne légy rest!

Kispest, 1999. január 4.

Őseim

*Apám hideg, kemény volt,
anyám puha, meleg.
E kettőből lettem én
ily fura egyveleg.
Bennem élnek örökké,
utam bárhová megy.
Közben arra gondolok,
hogy így a kettő – egy.*

Égeraracs, 1997. augusztus 8.

Őseink, Hőseink, tekintsetek le ránk!...

(ősi imánk)

*Erőszakkal feledtették
velünk el a hősi múltat;
Írásunk és nyelvünk oda,
s táltosaink is kimúltak.
Ezért a nagy büntetésből
egyértelmű kiút nincsen,
'Míg az Ősök hite porban,
addig minket ver az Isten.*

*Hol az Ősök tisztelete,
hol a régi egyistenhit?
Csak a Boldogasszony maradt,
a többi nem — nehogy elhidd!
Ebből a nagy büntetésből
egyértelmű kiút nincsen,
'Míg az Ősök hite porban,
addig minket ver az Isten.*

*Emeld fel a régi hitet,
ragyogjon az éjjel, nappal;
Az Ősök még segíthetnek,
csak kérni kell – alázattal.
Addig a nagy büntetésből
egyértelmű kiút nincsen,
'Míg az Ősök hite porban;
ezért minket ver az Isten.*

Égeraracs, 2002. szeptember 12.

Magyarázat

az ősi ima Cey-Bert R. Gyula: *A sólyom
embere útjai* c. könyvében található

Ósi földünk

Simul a nap égperemhez,
Hosszú lábon jár az árnyék,
Estét mér ki a kisharang,
Felhők alatt gém kiált még.

Vándorok és vándorutak,
Végtelenek hívása szól;
Mint gondolat, 'mely fonalként
Tekeredik az orsóról.

Tüzek lobbannak fel néhol,
Lapul a füst a völgy felett;
Am elmenni mégsem akar,
Tán azért, mert itt született.

Vöröslík a hold udvara,
Ahogy jár a Hősök Útján;
A Sziriusz kéken vibrál
Baktatva a Vadász után.

Nagy Kutya az ősi múltja
A japánnak és magyarnak,
Ha a közös DNS -nél
Együtt többet is akarnak,

Benn, génekben az üzenet,
Csak a titok fátyla ráhullt;
Van, 'ki érti, tudja, érzi,
Mert testében ott van a múlt.

Ránksütötte a Természet,
Mint mindenre, **Föld** bélyegét;
Láthatatlanul a lélek
Így viseli az Ő jelét.

Egyformán mér órát, napot,
Megújulást és a romlást;
Egyedül Ő változatlan,
S ad mindenre jó megoldást.

Kispest, 2000. január 7.

*„Minden nő, aki téged szeret,
maga a tökéletesség”
régi mondás*

Őszi sóhaj

*Ülünk az őszben,
látjuk a szépet.
Vagyunk itt többen,
de én csak Téged.*

*Tudom is én azt,
miért van ez nálam.
Szébb lett az évszak,
hogy Rád találtam.*

*Megsimogatom
a bukksi fejed.
Csodálom nagyon:
de jó is Veled!*

Suhl, 1997. október 29.

*„Ha egy ember, akinek jövője van, meglátogat egy nőt,
akinek múltja van, gondolni kell a jelenre is,
hogy az elfogadható legyen és kifizetődjék”*

P. C. Wren

Pillanatvarázs

*Álltam, néztem,
Vártam, kértem.
Talán szóltam,
Vagy tán szótlán,
Bénán álltam,
Némán vártam.
A perc nem áll,
Hanem elszáll,
Lesz újra múlt,
Mely kútba hullt.*

Kispest, 1996. február 28.

„Ej, haj, sose búsulj, kebelbeli barátom,
Bármiféle ember egyszer él a világon.
Lám a hold is úgy vált: egyszer telik, egyszer fogy,
Ej, haj, jóbarátom, megélünk mi valahogy”
régi nóta

Pohárral a kézben

*Jó homokon termett meg
ez a kis itóka,
Szegény ember vízzel főz,
ám a bort megissza.*

*Huncut ember az olyan,
– bárha ezt teheti –
Aki sokkal jobbat ad,
amilyen van neki.*

*Én nem vagyok a jónak
soha megrontója,
Bújjék bele az ördög
minden rossz vinkóba!*

Kispest, 2005. február 4.

Magyarázat

vinkó – silány minőségű bor

„Rágalomnak
nincsen mélye,
szájból kél, mint
síp zenéje”
Si King (*Dalok Könyve*)

Rágalmazási jelige

*Mióta világ a világ,
Megy az idők végéig:
A rossz emberek elmondják,
És azt a jók meg elfiszik.*

Szt. Imre város (XI. ker.), 2013. február 11.

*Ha valaki fel s alá sétál,
az vagy ő, vagy szerelmes*

Rájöttem

*Akad köztünk jócskán olyan,
– Nemrég jöttem rá csak erre –
'Ki a sűrű nősiléstől
Nem ér rá a szerelemre.*

*Mit tagadjuk, van olyan is,
– Igazságot tegyünk végre –
'Ki a sűrű szerelemtől
Nem ér rá a nősilésre.*

Égeraracs, 1997. április 23.

*Elgörbült szájjal
lesem a választ:
Én választhatok,
avagy más választ?*

Reménykedve

*Ki a tiszteletreméltó,
aki előtt meghajtom a fejem?
Övé a cselekedetem,
s azon túlmenően az érzésem.*

*Üzenet ez a világnak;
az együttérzés bús üzenete.
Nem tőlem függ – bizonyosan – ,
hogy kapok-e választ is majd erre.*

Kispest, 2007. február 24.

Ringató

*Ide libbent már az est
Puha pille szárnyon,
Jótkonyan körülvesz
S betakar az ágyon.*

*Zsongó világ halkulón
Vesz körül, nem bántón,
Hogy a csendben a dalom
Lágyan feléd szálljon.*

*Behunyod a kis szemed,
Szempilládon látom;
És feletted megjelent
Álommanó – várón.*

*Csillagporos hátizsák
Rajta van a vállon,
Szivárványos szép varázs
Ragyog, mint egy álom.*

*Magával visz álmodban,
Közel jön a távol;
Visszaszálltok hajnalban,
Légy vele akárhol.*

Kispest, 1995. április 30.

*Ne csak karácsonykor érezzük,
hogy mennyire fontos a másik!*

Rokoni kapcsolat I

(vérségi alapon)

(velőske)

A rokont jól kell ismerni.

Testvér neve a szülőknél

nem nagybácsi és nagynéni.

*Ő a **bácsikánk** s **nénikénk**.*

Csak nagyszülők esetén él:

*a **nagybácsink** és **nagynénink!***

Kispest, 2000. december 10.

Magyarázat

<i>bácsi</i>	–	<i>a szülők fivérei</i>
<i>néni</i>	–	<i>a szülők nővérei</i>
<i>nagybácsi</i>	–	<i>a nagyszülők fivérei</i>
<i>nagynéni</i>	–	<i>a nagyszülők nővérei</i>

*Az alkalmazkodás az együttélés
körülményeinek feltételeihez
való ésszerű hozzáállás*

Rokoni kapcsolat 2 *(nem vérségi alapon)*

*Bejön az idegen,
kitenni nem lehet.
Ipa*m és a* **n**apam
már kedvemre tehet.*

*Idegen, ha lehet,
másutt isten áldjon!
Jobban szeretem, ha
megölel az **á**ngyom.*

*Nézem az idegent
hűvös komolysággal.
Örömmel zeng számról
süves-komaság dal.*

*Családtaggá válhat
idegen, ha **v**ejem,
Ahogy' lányomból lett
másutt **m**eny – remélem!*

*Hogy a rossz idegent
szívembe fogadjam?
Inkább hideglelés
törjön csak ki rajtam!*

Kispest, 2002. december 6.

Magyarázat

<i>ipa</i>	—	<i>após</i>
<i>napa</i>	—	<i>anyós</i>
<i>sógor</i>	—	<i>a férj vagy feleség fivére (öcs vagy bátya)</i>
<i>sógornő</i>	—	<i>a férj vagy feleség nővére (húg vagy néne)</i>
<i>süv</i>	—	<i>a testvér férje</i>
<i>ángy</i>	—	<i>a testvér felesége</i>
<i>vej</i>	—	<i>a lányom férje</i>
<i>meny</i>	—	<i>a fiam felesége</i>

*A kapcsolatokat könnyű elmagyarázni,
de rendkívül nehéz megértetni*

Rokoni kapcsolat 3 (testvérek)

*A családban minden fiú
mindig **fivér** valójában;
Fiatalabb köztük az **öcs**,
az idősebb pedig **bátya**.*

*Családban az összes lánynak
mindig **nővér** lesz a neve;
Fiatalabb köztük a **húg**,
az idősebb pedig **néne**.*

Kispest, 2002. december 7.

Magyarázat

öcsém	bátyám	húgom	néném
öcséd	bátyád	húgod	nénéd
öccse	bátyja	húga	nénje
öcsénk	bátyánk	húgunk	nénénk
öcsétek	bátyátok	húgotok	nénétek
öccsük	bátyjuk	húguk	nénjük

„Két szerelmes: pár,
mindig együtt jár”
népi mondóka

Római – parton

*Ahogy mellém ültél, hódolt neked minden,
a napsugár voltál ott az őszben, kincsem.
Aranyló fövennyel hintett partot a múlt,
szürke szemed mélye parázslóan kigyúlt.*

*Farkasszemet nézve kulcsolódott kezünk,
és valami történt akkor és ott velünk.
Éreztük: már ültünk valaha e helyen,
mert örök a létünk s örök a szerelem.*

*Lábujjhegyen járva köröttünk – nem talpon –
megállt az idő is: hízelgett az alkony.
A halk őszi csendben megdobbant a szíved,
s fényben, 'mely Te voltál, tettem én is hitet.*

Kispest, 1998. február 15.

„A nő hazája a férfi”
Magyar Tibor

Sebzett madárként...

*Szemedben bánat sötétlik,
Valami a mély árnyékok mögött.
Hazátlan bánat szomjasan,
Vágyódó csillag, 'mely kiütözött.*

*Szenvedni látszol – sebzettként,
Kimondataatlan ez s reménytelen.
Létezhet csók a számodra,
'Mely törli bánatod – remélhetem?*

Kispest, 2007. július 22.

*E versnek a létrejötte
az érdi V. Z. érdeme*

Szelíd számadással

*A frissen szedett virágok is elhervadnak,
Így elmúlás illata tölti be a teret.
A lehanyatló fényben meggyújtom a mécsest,
S kezet csókol Nekí a könnyes emlékezet.*

*Egy lenge, szürke fátyol hull rá, a szívemre,
A hallgatag sötétség végigsimít hűsen.
Csillapíthatatlan szomjam nem oltja semmi,
Sejtető suttogással a mindenség üzen.*

*Órá gondolok a sűrűsödő homályban,
Hangom remegő lesz, hogyha kimondja a szám
A máshol a világban nem található szót,
'Mely a legszentebb kapocs köztünk: – ÉDESANYÁM !*

Egeraracs, 2004. október 9.

„Dali, dali, dali,
Az a régi dal,
Hogy a kislány szíve
Olyan, mint a vaj,
Könnyen megterem
Benne szerelem,
Még ma este a babám
Átalölelem”
régi műdal

Szembe szökken, szívbé száll...

*Szerelem van mindenben:
a sújtásos csillagokban,
szellőben a nyári éjen,
hullámokban, ahogy' csobban.*

*Forró, lázas most a lét,
tücsök cirpe el nem apad;
s szikrázóan szórja szét
a szentjánosbogarakat.*

*Érzelmek kavarnak,
zsongítóan minden oly' lágy;
égből földre sújt a mag,
olthatatlan tombol a vágy.*

*Rétek csodás illata
úrrá így lesz az emberen:
már senki nem önmaga,
és vége nem lesz sohasem.*

Égeraracs, 2003. június 22.

„Már minálunk csoda esett:
a csikónak lófoga lett”
népi mondóka

Szeme fényük
(rímes daktilusok)

*Kisgyerekek keze pálcaujjal tele,
napsugaras csoda léte: az élete.
És gügyörészve a mindre is van szava,
'mit emleget egyre szép rokonok háda.*

*Környezetét maga éjszaka felveri,
átalakítja, ha bárki is felveszi.
Él is, kacag is, ha ő a török basa,
mint akinek soha nem is lehet baja.*

*Nyugtalanítja a háziakat egyre,
hogy ki lehet – lesi mind – azonos vele?
És arra nagy nehezen, ha felel anyja,
hogy akitől örökölt: a gyerek apja.*

Égeraracsa, 1997. május 30.

*Az utókor emlékezete:
bárki túlvilági élete*

Szemedbe nézve

*Virág vagy, amelyet nézni lehet,
Azt letépni nem vágyom én.
Édes gyönyör az érzékek felett,
Nem hervadó lelked a rögeszmém.*

Kispest, 2004. március 12.

*„A házasság kimángorolja
a férfiből a reményt,
az asszonyból az örömet”
Ismeretlen szerző*

Szerelem – házasság

*Ami szerelemben magától ég,
az a házasságban kötelesség.*

Égeraracs, 1999. október 30.

„Se nem kicsi, se nem nagy,
Éppen hozzám való vagy,
Egyenes vagy, mint a nád,
Hozzám szabott az apád”
népi mondóka

Szerelmesen bolond vagyok

*Szeress engem,
szeress nagyon:
Csókra termett
kisangyalom!*

*Nem beszélek,
gyakorolom:
Boldog vagyok,
boldog nagyon!*

*Bánom azt, ha
nem vagy velem:
Lehet, hogy ez
a szerelem?*

*Mindhiába
elvek, tanok:
Szívem lüktet,
szemem ragyog.*

*Szerelmem vak,
csak téged lát:
Így nem tudja,
hány a világ.*

*Halljátok hát
kicsik, nagyok:
Szerelmesen
bolond vagyok!*

Égeraracsa, 1998. május 28.

*Általános háromszög? Kétféle.
Egyenlő oldalú, vagy mégsem?
Én egyenlő szárúnak vélem*

*Szerelmi háromszög
(velőské)*

*Van egy férfi és van egy nő.
A harmadik ismeretlen,
bárminemű az illető.
Csak azt volna még tudni jó:
E szerelmi háromszögben
melyikőjük az átfogó?*

Kispest, 2004. december 18.

„Hideg is van, meleg is jár,
áprilisban hét tél, hét nyár”
paraszti regula

Szeszélyes április

*Légi ösvényen járnak a méhek,
Hull a hószirmok elvirágozott fákról,
Csókol, csókol a sárga virággör,
És a ragyogásban rajongva nézlek.*

*Felhővel a nap bújócskát játszik,
Hidegről melege vitorlát bontott,
Sok ág növeszt most széljátékos lombot,
Szép ringó alakod messziről látszik.*

*Nagy garral jön a felleghajtó szél
És elül, mint csibe a kotlós alatt,
Ha felhő a nap előtt elhalad,
A lábaid nyomán aranyló kis por kél.*

*Egyszerre süt a nap, fúj a szél is,
Esz is esik, lám, az ég már tiszta,
És enyhül minden megjuhászodva,
Csak a szemedben lobog a fény mégis.*

*És e szeszélyes, bolondos idő
Nyomán végül csend lesz, béke és meleg.
Virágozó réten szaladok veled,
És fűben gázolva jön a jövőendő.*

Égeraracs, 1997. április 6.

„A családalapítás és az utódok felnevelése
életünk legfontosabb és legszebb célja”

Dobák Ferenc

Széthullott gyöngyök

*Ha semmi, de semmi nem jön közbe,
akkor a család törik össze.
Nincs többé apa, anya, sem gyerek,
hogyan is van hát ez – emberek?
Csak szarkalábak és gondbarázdák,
'melyek az embert úgy megalázzák,
Érzi valaki lelkünk félelmét?
hogyan az ép gyöngysor széthullik, szét.*

*A sivárság és a nyugtalanság
a vasárnapot megrohanták,
Beszáguldoznak – szomorú vagyok –
koszos csizmában hétköznapiak,
A gond nehéz szaga betölt mindent,
szörnyű gombóc fojtogat itt, bent.
Pokolba veletek, kísértetek,
elég, ha eddig kísértetek!*

Kispest, 1999. december 31.

*A szerelmes nem azért borul
a szerelmére mert elfáradt*

Tapogatózó szerelem

A szenvedélyes gerjedelem

úgy lesz úrrá az emberen:

A társa kezét fogja, hiszen

vakká teszi a szerelem.

Égeraracs, 1999. október 3.

*Egy telt krumpლისzák könnyedségével
ugrottunk bele a tavaszba*

Tavaszcváróan

*A tavaszi napsugárban
táncolnak a porszemek,
S én az élet muzsikáját
hallgatom most teveled.*

Égeraracs, 1995. április 17.

*„Ki a Tisza vizét issza,
vággyik annak szíve vissza”
népdal*

Távoli sóhaj
(megzenésítve)

*Virág, virág, kedves virág,
zizegő levél;
Édes babám, kedves babám,
messze kerültél.*

*Távol vagyok, távol tőled,
édes kedvesem;
Rád gondolok, téged hívlak,
szép szerelmesem.*

*Kis madárka, szép madárka,
veled üzenem:
Hogy szerelmem ne felejtsem,
hozzám hű legyen.*

Égeraracsa, 1998. július 8.

Továbbra is...

*Mellettem vagy hát, kedvesem,
érezem állandóan.
Annyira jó ez így nekem,
s nem hat fárasztóan.*

*Körülveszesz kedvességgel,
létem úgy vigyázod,
Gonddal óvsz és szeretettel,
mint kényes virágot.*

*Maradj velem mindörökre,
ne hagyj el hát soha!
Legyen nyugalom körülünkben,
ha sorsunk mostoha.*

*Fogjad kezem a jövőben:
bízzam benned vakon!
Akkor is, ha lemenőben
van a csillagzatom.*

*Ne törődjél, mit mondanak
rólunk idegenek,
Fontos, közénk – ha akarnak –
éket ne verjenek.*

*Vizöntő kor, 'melyben élünk,
nem kedvez most nekünk,
Együtt vagyunk, nem kell félnünk,
áldás lesz így velünk.*

*Meglátod, hogy felragyoghat
sötét napunk fénye,
Akkor, minket és másokat,
körülvesz a béke.*

*Nemhiába eljegyeztük
ketten társul egymást.
'Mit kítűztünk, elvégezzük,
ezzel adva példát.*

*Nem ismeri egyikünk se
azt a szót: unalom.
Utunk végén áll kítűzve
díjunk; a jutalom.*

*Addig menjünk a fény után,
kéz a kézben, együtt,
'Életünknek országútján,
amíg megtehetjük.*

*Érezzem a szemed rajtam,
ez részemről kérés,
Nehogy a nagy forgatagban
elvétem a lépést.*

*Kívánom, hogy egészségtől
csattanjon ki képed,
S a további nehézségtől
óvja az Úr lépted!*

Kispest, 1995. április 27.

*A gyógyítás javítja, a háború
rontja a halálozási arányt*

Több kell !

*Ha valakit istápolunk,
csínján bánjunk ám vele;
Hisz' nem biztos, hogy mindenkit
bűvöl bájos bizsere.*

*Nem segíthet rajta orvos,
gyógyszertár vagy füvesbolt;
Kevés, hogyha levetkőzik,
ha lélekben begombolt.*

Kispest, 2001. március 19.

„– Kontyom süvegedért majd csak elcserélem,
Amit én akarok, azt teszed, remélem!
– Egy asszony nem nyergel soha meg engemet,
Nem is adom kontyért könnyen süvegemet”

17. századi vers

Utolsó érv

Nem kell ösztökével
nőt biztatni szóra,
Elered magától
mondanivalója.

Jól meg vannak kenve
mindenféle hájjal,
Lóvá tesznek minket
azsagon járással.

Igéznek, olvasnak,
néha szemmel vernek;
Bűbájos varázslók,
nem elveszett lelkek.

Az utolsó érvük,
az ördögadtáknak,
Amire elhallgatsz
cáfolat híján: **csak!**

Egeraracs, 2002. április 5.

Magyarázat

ösztöke – ökröt buzdító
fanyelű vasdarab
azsag – piszkafa, dorong
azsagon jár – váratlanul gyorsan,
hirtelen érkezik

*Az üstökös csóvás alak,
ezüst színű „hajás csillag”*

Vágyam vágya

*Szeretnék harmatban fürödni
szőkülő hajnalban a réten,
Táruzó karokkal rohanni
születő fény felé, mint régen.*

*Mesélni vándorló szeleknek,
amelyek felhőnyájt hajtanak;
Tagadni, mint konok eretnek,
mindent, 'mit igaznak tartanak.*

*Felhágni magasra a Nappal:
körülnézni a déli verőn;
Ámulni levetett kalappal
a múlton, jelenen, jövődön.*

*Suhanni alkonyatban puhán,
látva, hogy az árnyék nagyra nő;
Üstökösként – csillagom után –
az éj bársonyán, mert ő a Nő.*

Kispest, 2000. április 14.

*„A tehetség nem jogok,
hanem kötelességek forrása
Klebelsberg Kunó*

Vajon miben ?

*Akad olyan ember,
ezt vallom és hiszem:
'ki két kezét mossa,
csak nem tudom, miben.*

Égeraracs, 2004. október 6.

„Két dolog jóféle: a pirospaprika
meg az asszonyhűség”

J. Hašek

Van ilyen ?

Asszony nélkül – szakácsnővel –
Csak kozmás lesz minden étel.
Kenyérnek süll szalonnája,
Ecetes bor van hozzája.

Ezért kell az oldalborda,
Színében szép bazsarózsa.
'Kinek szeme ragyog tűztől,
Napot csal ki a felhőből.

Mozdulata bájjal telve,
Életet visz aludtejbe.
Minden íze jár bolondul,
Az emberben lélek mozdul.

Nem is rút az eszemadta,
Két arasznyi a dereka.
Tulajdona példás erény,
Van ilyen a föld kerekén?

Égeraracs, 2001. július 29.

*A szerelem a lét teljességéhez
tartozó eszményi valóság*

Várakozás

1

*Eltűnt
bár az
est, ám puha szárnyon száll az
ezüst
pára.*

*Mára
várnak
körülöttem, ködbe vontan,
már a
tájak,*

*Hallgat,
várva,
a fehér csend, s ha megjönneél
hallhat-
nálak,*

*Széjjel
árad
szerte a fény, tudja azt, hogy
téged
várlak,*

*Sápadt-
sága
a hajnalnak lassan mindent
lágyan
áthát.*

*És ha
látlak,
hogy megjöttél, vége van az
éjsza-
kának,*

Kispest, 1995. szeptember 28.

*„A gaztett az indulattól, a jószándék
a várakozással erősödik”*

Tacitus

Várakozás

2

*Ólomlábbon ballag a nap,
Ujjam dobol az ablakon;
Nyugtalanul fütyürészek;
Elcsépelte a nótám nagyon.*

*Nagymutató a kicsitől
Most tanulja csak a lépést,
A kicsi meg tetszhalottként
Nem hallgat meg semmi' kérést.*

*Végigmérem a kis szobát,
Léptem' szőnyeg mind felissza;
Sóhajomat – a fal előtt –
Tükörképem veri vissza.*

*Nagy nehezen, ha leülök,
Könyv is akad – kéznél – jó sok;
Egyszerre csak észreveszem:
Fogalmam sincs, mit olvasok.*

*Már ettem is, mit tegyek még?
Szemem kérve néz az égre:
A mindenit! de jó lenne...!
Hacsak..., de csitt!... Ez Ó! Végre!*

Kispest, 2000. január 2.

*Vannak dolgok, amit erény sejteti,
de már bűn róluk tudomást szerezni*

Varázslat alatt

(velőské)

*Nyíl a nő első nézése,
Amelyet egy szívből hagyott,
S a férfiban maradt hegye.
Visszanézni rá nem lehet,
Elvész a cél: maradjon ott,
Úgy tartható az ígézet.*

Égeraracs, 2011. október 7.

Öreg ember esze olyan,
mint a jó narancsfa:
bimbó, virág, gyümölcs, levél
egyszerre van rajta

Várt odaát...

(a tiszai áradásnál)

Estefelé vágy vett körül,
túlsó partra mentem.
A kavicsok beszélgettek
a folyam mederben.

Nem értettem meg, hogy tőlem
mit akar a folyam.
Templomi láng gyúlt hullámon:
gázló terült hosszan.

Víz törvénye: rözsényaláb,
amely végül elég.
Lábamon lett folyam súlya
végzetes nehezék.

Lecsúsztam – ott – a mély vízbe,
sújtott bőszen haragja:
Forgatott és dobált egyre
erejét kiadva.

Ám szívemben égett a tűz,
szerelem gyújtotta.
A láng előtt hátrált a víz,
végül is feladta.

Égeraracs, 2005. április 9.

*A fiatal a világmegváltást a végtelen hosszú jövőnek
szánja, de közben a minden másképpen van, és
megöregedve nagyon is rövidnek látja a múltat*

Végig velem...

Az élet értelme

lenne a fájdalom?

Hiszen ez kétségbe

ejt engem – úgy bizony!

Kiáradt szívemben

hogyan van, jól tudom.

Más lakik ott, mélyen,

ha jól meggondolom.

Önhitt és szentelen,

hiába tagadom.

Megrekedt hitetlen

ott, a kamaszkoron.

Beleszól mindenbe,

s gyerek végső soron.

Vitatkozik velem,

mégpedig fennhangon.

Fegyver nincs ellene,

így el kell hallgatnom.

Filatorigát, 2011. december 30.

*„Feleségnek azt a nőt válasszuk, akit
ha férfi volna barátunk választanánk”*

Joubert József

Végzetem

*Mérhetőek a homokszemek,
'melyekkel sáfárkodom;
Fiatalabb már nem leszek,
szivárványszín asszonyom.*

*Mohó szívem összerezzen,
ha szobámon átoson;
A világot látom szebben
faluban és városon.*

*Kérem őt, hogy soká éljen,
– Isten szeret, már tudom –
„Kis rejtélyes nőszemélyem,
kísérjen el az úton!”*

Kispest, 1998. december 15.

„A sötét, a kérdés, a rejtvény marad”

Fontane Tódor

Velem jöhetsz

*Az útitársam – mondd – akarsz-e most lenni,
suttogó erdőben ösvényeken menni?
Akarsz-e tengernél naplementét nézni,
és az életedben senkitől sem félni?*

*Akard a szépet – csak úgy – megcsodálni,
sziklamászás után hegytetőn megállni?
Akarsz tenger alatt nézni korallokat,
mondd, mit teszesz érte: keveset vagy sokat?*

*Akard az űrben látni a Galaxist,
letenni a terhet, otthagyni a praxist?
Gyere velem – kérlek – , légy az útitársam!
elviszlek magammal, majd, ha fénnyé váltam.*

Jena-Lobeda, 1997. november 1.

Magyarázat

Galaxis — a Napot is magában
foglalócsillagrendszer
praxis — gyakorlat

*A házasember felismerhető
a lábtörlő használatáról*

Vendégségben

*Vendégségben, ahol idegen a társaság,
Ismeretlenek a ház lakói és a kert;
A jövevényt ruhája szerint fogadják,
S esze szerint engedik el az embert.*

Kispest, 2003. december 23.

„A halottak többnyire jól kijönnek egymással.

Csak mi élők, mi marjuk annyira egymást”

Carpelan Bodó

Vigyázz ! mit mondsz

(velőské)

Lehet az, hogy ártatlan vagy.

Gonosz nyelvvél beléd szúrnak,

és a sértés páratlan nagy.

Bár kis tüske nem nagy tövis,

Mindegy, lelken mi vág utat:

a nyelv – tudd meg – néha öl is.

Égeraracsa, 1997. május 21.

„Ki keserűt nem ízlelt,
nem ismer édes ételt”
okos megállapítás

Viszi a szél...

(megzenésítve)

Nemrégiben kaptam, kaptam én egy levelet,
Be van írva, sej, haj, édes babám hogy' szeret.
Fújja a szél, fújja, fújdogálja papírját,
Hazavárja, hívja hű szeretóm a párját.

Nem mehetek innen sehová egy tapodtat,
Csak a lelkem, sej haj, az, amely sóvároghat.
Viszi a szél, viszi, hiazafelé sóhajom,
Hazajutok – majd csak – valahára, galambom.

Égeraracs, 2004. október 14.

*„A szelíd mosoly és a nyílt tekintet a
lélek meglegedésének gyümölcse”*

Gárdonyi

Visszahozhatatlanul elveszett

*Sajnálhatom, hogy nem ismertem
már előbb a feleségemet,
Ezáltal lényének korábbi
szakasza számomra elveszett.*

*Irigylem azokat,
akik körülvették;
Valamit őriznek,
ami már csak emlék.*

*Megfogni nem tudom,
nem tudom, csak érzem:
Belső gazdagság ez
egyéniségében.*

Égeraracs, 2002. május 9.

*„Ha nincsen esze,
legyen notesze!”
népi bölcsesség*

Vivódás

*Hogy' tehetett olyat, hogy rútul becsapott,
mint friss szél a nyitvafelejtett ablakot?*

Égeraracsa, 2003. szeptember 22.

*A fejbe szivárgott gondolat
elindíthat valami okosat*

Zavaró körülmények

*Nyugtalan az egyik
ember, hogyha veszít,
Nyugtalan a másik,
ha nyer valamit.
Együttesen őket
nem zavarhatja más,
Mint a kialakult
egyensúly megbomlás.*

Égeraracs, 2003. július 7.

*„A sötétben fény vagy te nékem,
A valóság a semmiségben!”*

Szilágyi Géza

Zsinórmérték

*Példaképet állít az ember életútján,
Mert akadhat közöttünk olyan is végtére,
Akit eszményül választ a maga számára,
S aki az élet erkölcsi zsinórmértéke.*

Kispest, 2004. március 17.

Tartalomjegyzék

<p>1985</p> <p><i>Ballada apám halálára</i></p> <p>1995</p> <p><i>Tavaszcímán</i> <i>Továbbra is</i> <i>Ringató</i> Várakozás 1</p> <p>1996</p> <p><i>A lányok talányok</i> <i>Bennem a szeretet</i> <i>Pillanatvarázs</i> <i>Anyám emlékére</i> <i>Egyetlenem</i> <i>Gondúzó</i> Miért, teher Ő? <i>Csak ennyi?</i> <i>Hová lettél, anyám?</i> <i>Mindenki magában hordja...</i> <i>Csók</i> <i>Nemzedékek – ellentétek</i></p> <p>1997</p> <p><i>A húsevő balladája</i> <i>Egy szó elég?</i> Szeszélyes április <i>Rájöttem</i> Lányomnak <i>Barátság</i> Vigyázz! mit mondsz <i>Szeme fényük</i> <i>Őseim</i> <i>Őszi sóhaj</i> <i>Velem jöhetsz</i> <i>Jó, ha egyenletes</i></p> <p>1998</p> <p>Római-parton <i>Első szerelmem</i> <i>Szerelmesen bolond vagyok</i> <u><i>Távoli sóhaj</i></u> <i>Közeleg</i> <i>Végzetem</i> <i>Ami szép</i></p>	<p>1999</p> <p><i>Ölel a szív</i> <i>Ajk az ajkon</i> <i>Egy citri panaszai</i> Felismertem <i>Méltatlankodás</i> <i>A másik én</i> <i>Kacagj hát!</i> <i>Hogyan választ a nő?</i> <i>Búcsúzó</i> <i>Tapogatózó szerelem</i> <i>Szerelem – házasság</i> <i>Széthullott gyöngyök</i></p> <p>2000</p> <p><i>Várakozás 2</i> <i>Ősi földünk</i> <i>Elégtétel</i> <i>A legjobb házasság</i> <i>Vágyam vágya</i> <i>Mi vagy nekem?</i> Feleségem születésnapjára <i>Mi a szerelem?</i> <i>Rokoni kapcsolat 1</i> <i>Hol a közös?</i></p> <p>2001</p> <p><i>Több kell!</i> <i>Meglepő?</i> <i>Van ilyen?</i> <i>Asszonykám álma</i> <i>Csak Hozzád</i></p> <p>2002</p> <p><i>Kesergő</i> <i>Utolsó érv</i> <i>Visszahozhatatlanul el...</i> <i>Napkeletnek</i> <i>Férfititok</i> <i>Őseink, Hőseink, tekints...</i> <i>Az élet virága</i> <i>Emlékeztető</i> <i>Akarat nélkül</i> <i>Rokoni kapcsolat 2</i> <i>Rokoni kapcsolat 3</i> Hatalmadban</p>	<p>2003</p> <p><i>Ismerős?</i> <i>Ami mögötte van</i> <i>Hihetetlen ismétlődés</i> <i>Kirukkoltam</i> <i>Szembeszökken, szívbe...</i> <i>Zavaró körülmények</i> Erős vagy elviselni? <i>Vívódás</i> <i>Fehér abrosz mellett</i> Vendégségben</p> <p>2004</p> <p>Mérlegen <i>Szemedbe nézve</i> <i>Zsinórmérték</i> <i>Egy lányos anya panaszja</i> Családi tűzhely <i>Nővéreimre nézve</i> <i>Csak neki szól</i> Elszakíthatatlan szálak <i>A gyengeség nem erény</i> <i>Vajon miben?</i> Szelíd számadással <u><i>Viszi a szél...</i></u> <i>Néha nyár van...</i> <i>Hangulattalanul</i> <i>Megkönnyebbülhetnénk</i> <i>Szerelmi háromszög</i></p> <p>2005</p> <p><i>Pohárral a kézben</i> <i>Várt odaát...</i> <i>Emberkerülő</i></p> <p>2006</p> <p><i>Isten tenyerén</i> <i>Érzelmi beszűkülés</i> <i>Mesébe illő</i></p> <p>2007</p> <p><i>Reménykedve</i> <i>Sebzett madárként...</i> <i>A drágakő</i></p>
--	--	---

2009

Elfogulatlanul

2011

*Mélyponton
Varázslat alatt
Végig velem...*

2013

*A bíróság tevékenysége
Rágalmazási jelige*